

My Teenage Time
สนุกในวัยรุ่น

ความสุขที่โรงเรียน

ในปีพุทธศักราช 2499 ปีที่คุณแม่คลอดข้าพเจ้า คุณแม่ได้รับเลือกให้เป็นนายกสมาคมศิษย์วังหลัง วัฒนา และเมื่อข้าพเจ้าโตขึ้นจนเข้าชั้นอนุบาล โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัยก็เป็นโรงเรียนที่คุณแม่เลือกให้ข้าพเจ้าเริ่มต้นชีวิตวัยเรียนเช่นเดียวกันกับ คุณแม่ นำหอม และนำรินทร์

ข้าพเจ้าจำได้ว่าตอนอยู่ชั้น ประถม 1 และ ประถม 2 พวกเราชอบเล่นแสดมบี้กันมาก สะสมและ แลกเปลี่ยนแสดมบี้กับเพื่อนๆ เราตั้งใจสะสมกันอย่างจริงจังและสะสมมาตลอด จนอายุ 40 กว่า ปี จนวันหนึ่งมีขโมยขึ้นบ้านแล้วไม่รู้จะขโมยอะไร ที่มีค่าในบ้านไป แต่กลับมาขโมยสมุดแสดมบี้ของข้าพเจ้าไปซะหมด ข้าพเจ้าเสียตายที่สุด เพราะ เป็นของสะสมที่ตั้งใจเก็บมาตั้งแต่เด็ก ๆ ความทรงจำต่าง ๆ ระหว่างข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ ก็อยู่ในสมุดแสดมบี้เหล่านั้น

ในช่วงวัยนั้นข้าพเจ้าเคยเกรงตามประสาเด็กที่ไม่อยากไปโรงเรียน เช้าวันหนึ่งข้าพเจ้าซ่อนตัวหลังบานประตู ไม่มีใครตามหาข้าพเจ้าเจอ จนคนรถต้องไปส่งพี่ชายสองคนและน้องสาวโดยไม่มีข้าพเจ้าไปโรงเรียนในวันนั้น

เมื่อข้าพเจ้าขึ้นชั้นประถม 6 ก็เป็นปีแรกที่ข้าพเจ้าต้องอยู่โรงเรียนประจำ ข้าพเจ้าเป็นเด็กแก่นชอบแอบนำขนมมากินที่โรงเรียนเป็นประจำไม่ว่าจะเป็น หมากฝรั่ง ชิเคลท์ส และ สมาร์ทดี ช็อกโกแลต จนโดนครูจับไปอยู่เรื่อย ๆ โรงเรียนมีกฎว่าครูต้องเปิดกระเป๋าค้นดูของในกระเป๋าของเราทั้งหมดก่อนเข้าโรงเรียนในทุกวันจันทร์ วันหนึ่งครูค้นกระเป๋าข้าพเจ้าเห็นเสื้อยกทรงขนาดใหญ่ ซึ่งครูก็ทราบไม่ใช่ของข้าพเจ้าแน่นอน เพราะตอนนั้นข้าพเจ้าเพิ่งจะ 11 ขวบ ครูจับดูรู้สึกร้อนๆ จึงสงสัยและพลิกเสื้อยกทรงดูปรากฏว่ามีซาลาเปาร้อนๆ ซ่อนในเสื้อยกทรงหลายลูก ครูคงคิดว่าข้าพเจ้าฉลาด แต่ข้าพเจ้ากลับคิดว่าครูเสียอีกที่ฉลาดกว่าข้าพเจ้าเยอะนัก

อีกครั้งหนึ่งมีเพื่อนชื่อน้อง เป็นน้องของคุณหญิงพรทิพย์ (พี่นาย) เป็นเพื่อนที่จริงใจเช่นเดียวกับพี่นาย ไปฟ้องครูว่าพวกเรานัดกันเอาขนมมาโรงเรียน เป็นการนัดกันครั้งใหญ่ ครูให้พวกแก่น ๆ ทั้งหลายเอาขนมออกมากองหน้าห้องปรากฏว่ามีขนมออกมาเป็นกองพูนเต็มโต๊ะครูพวกเรา 7 คนที่เอาขนมมาโรงเรียนเลยโดนทำโทษให้อยู่โรงเรียน อุดกลับบ้านเป็นเวลา 1 เดือน รวมทั้งวันศุกร์สิ้นเดือนที่กลับได้ครั้งวันก็กลับไม่ได้ด้วยคุณแม่พยายามขอร้องครูให้ผ่อนผันเพราะคุณแม่เห็นว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กลับบ้านมา 1 เดือนแล้ว แต่ครูไม่ยอม คุณแม่โกรธมากจึงให้ข้าพเจ้ากับน้องสาวลาออกจากโรงเรียนและย้ายมาอยู่ที่โรงเรียนราชินีแทน ข้าพเจ้าเศร้ามากเพราะคิดถึงเพื่อน ๆ จนทุกวันนี้ข้าพเจ้าก็ยังจำชื่อและนามสกุลของเพื่อนทุกคนได้ถึงปัจจุบัน

ให้ความรักแก่ผู้อื่น

โรงเรียนวัฒนาเป็นโรงเรียน Presbyterian (นิกายหนึ่งของคริสเตียน โปรเตสแตนต์) ซึ่งข้าพเจ้าชอบมาก เราได้ร้องเพลงทุกเช้าและได้ฉลองวันคริสมาสต์อย่างมีความสุข มีซานตาครอสมามอบของขวัญ พวกเราทุกคนจะตื่นแต่เช้าเพื่อจุดเทียนไป Christmas Cerd singing

ในทุก ๆ ปีเราจะมีการจัดงานวัฒนาแฟร์ นักเรียนทุกรุ่นและทุกคนจะมีการแสดงบนเวที มีการออกร้านขายของมากมาย เป็นช่วงเวลาที่ได้พบปะสังสรรค์กันระหว่างศิษย์เก่าและศิษย์ปัจจุบัน ครั้นถึงวันวาเลนไทน์ พวกเราก็จะได้แสดงความรักโดยการส่งการ์ด ส่งดอกไม้ ส่งบทกลอนให้กับครูและเพื่อน ๆ ที่เรารัก

สำหรับข้าพเจ้าแล้ว โรงเรียนวัฒนาเป็นโรงเรียนที่ทำให้มีความสุข ปลูกความคิดสร้างสรรค์ และส่งเสริมให้พวกเรามีความเป็นตัวของตัวเอง ข้าพเจ้ามีเพื่อนมากมายที่นั่นและมีกลุ่มเพื่อนสนิทที่คบหากันมาจนถึงปัจจุบันอยู่กลุ่มหนึ่ง

คุณตุ๋ กุสุมา คุณนิตยั ยวนิตยั คุณปี่ ปิ่นชนี
 คุณจิม อักษรภัคส์ คุณปุ้ย วีรนุช คุณเป็ล อูรวดี
 คุณเจ็บบ พรประภา คุณรุ่ง รุ่งทิพย์ และ
 คุณทริ สิริพร

ส่วนเพื่อนที่ข้าพเจ้าชอบเล่นด้วยตอนเด็ก ๆ
 ก็จะมี

คุณโท โสภิตา คุณอาร์ต อภิศดี
 คุณดาณี ธนิตดา คุณไอ้ะ ศันสนีย์
 คุณอาโร สโรชา คุณตุ๋ มลानी
 คุณหนิง ประภาวดี
 คุณแก้ม เขมจิรา คุณตา อารยา

เปลี่ยนโรงเรียน เปลี่ยนวัฒนธรรม

ข้าพเจ้าย้ายโรงเรียนพร้อมกับน้องดำ โดยย้าย
 จากโรงเรียนวัฒนา มาเรียนที่โรงเรียนราชินีใน
 ช่วงที่ข้าพเจ้าอายุ 12 ปี ขึ้นชั้น ประถม 7
 ส่วนน้องดำขึ้นชั้น ประถม 5

โรงเรียนราชินีเป็นโรงเรียนที่สอนเรื่องขนบ
 ธรรมเนียมประเพณีแบบไทย เราฝึกไหว้ ทมอบ
 กราบ และสวดมนต์ รวมถึงฝึกทำอาหาร ทุก
 อย่างเป็นไปด้วยความเข้มงวดและเคร่งครัด
 การเรียนการสอนของที่นี่จะเป็นการฝึกให้เรา
 รู้จักความเป็นระเบียบ เราได้ความเป็นกุลสตรีไทย
 และเรียนรู้ถึงการสวดมนต์อย่างดีเยี่ยมจาก
 โรงเรียนนี้

สนุกในวัยรุ่น

เมื่อถึงปีสุดท้ายของการเรียน ข้าพเจ้าอยู่ชั้น ม.ศ. 5 ในขณะนั้นข้าพเจ้าได้รับเลือกเป็น "สาราณียกร" ทำหนังสือรุ่น "ราชนี 69" ข้าพเจ้าตื่นเต้น ความคิดของข้าพเจ้าในขณะนั้นเต็มไปด้วยจินตนาการมากมาย เพราะได้ทำอะไรที่มีความเป็นอิสระและสร้างสรรค์ผลงานที่เป็นตัวของตัวเองออกมาในการออกแบบ ถ่ายทอดความคิด และจินตนาการต่าง ๆ ลงไปในหนังสือรุ่นเล่มนั้น

หนังสือรุ่นของเราได้รับรางวัลเป็นอันดับ 2 ของการประกวดทั่วประเทศ ซึ่งมีโรงเรียนส่งมาประกวดมากมาย และโรงเรียนที่ได้รางวัลที่ 1 ไปครอบครอง คือโรงเรียนสวนกุหลาบ

ในระหว่างที่ทำหนังสือ ข้าพเจ้าเป็นคนที่แก่นและเกรพอดสมควร จิตใจของข้าพเจ้าจดจ่ออยู่กับการทำหนังสือ ทำให้ข้าพเจ้าขาดเรียนบ่อยเพื่อไปทำหนังสือบ้าง ไปหาสปอนเซอร์หนังสือบ้าง แต่ข้าพเจ้าก็ยังแบ่งเวลาไปเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม เพราะมีความตั้งใจที่จะไปเรียนต่อที่ประเทศสหรัฐอเมริกาตามอย่างพี่ชายทั้งสองคน

ชีวิตของข้าพเจ้าในช่วงนั้น สนุกสนานและมีความสุขทุกวัน บางวันข้าพเจ้าก็นึกสนุก ชวนเพื่อน ๆ มาทำกิจกรรมเพื่อหาเงินเข้าโรงเรียนกันที่บ้าน เราทำพวกก๊วยแจกันบ้าง ที่คั้นหนังสือบ้าง บางวันจัดงานปาร์ตี้กับพี่ชาย มีเพื่อนพี่ชายกับเพื่อนข้าพเจ้าที่เป็นผู้หญิงมาร่วมงานปาร์ตี้กันเป็นที่สนุกสนาน บางวันข้าพเจ้าก็ทำของขายในระบบบาร์ชาของสมาคม YWCA อีกทั้งยังเคยได้เป็นนางแบบกิตติมศักดิ์ ให้กับงานหรือสมาคมต่าง ๆ ที่คุณแม่สนับสนุนและช่วยเหลืองานของสมาคมอยู่

เมื่อจบ ม.ศ.5 แล้ว เพื่อน ๆ ทุกคนส่วนมากสอบเข้ามหาวิทยาลัยในประเทศ แต่ข้าพเจ้าอยากไปสหรัฐอเมริกา ตั้งใจไม่สอบเข้ามหาวิทยาลัยในประเทศ คุณแม่ก็เครียดมากเพราะใจจริงคุณแม่ไม่อยากจะให้ข้าพเจ้าไปเรียนต่อที่ ประเทศสหรัฐอเมริกาเท่าไรนัก แต่ข้าพเจ้ามีความตั้งใจที่จะไปศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี ที่ Mary Baldwin College ประเทศสหรัฐอเมริกาให้ได้

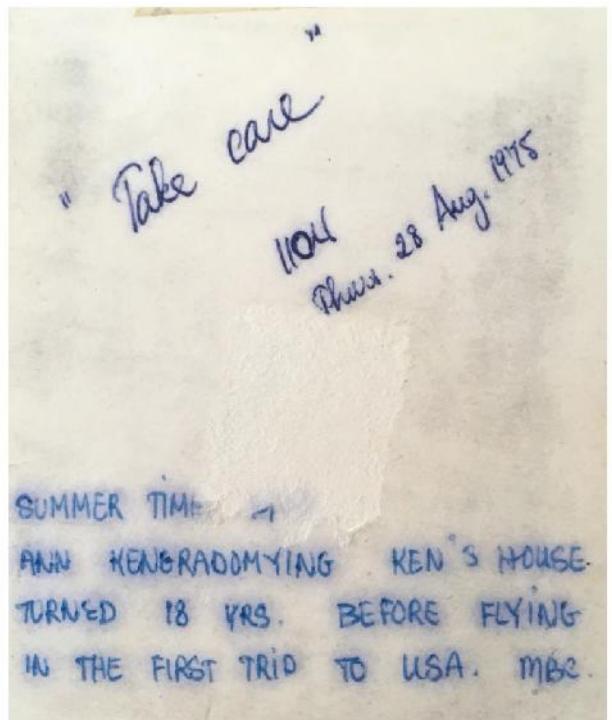
Mary Baldwin College เป็นวิทยาลัยหญิงล้วน และเป็น Presbyterian อยู่ที่เมือง Staunton ซึ่งอยู่ใกล้กับ Virginia เมืองที่พี่เซินและพี่ทอมเรียนอยู่ วันแรกที่ข้าพเจ้ามาถึงสหรัฐอเมริกาข้าพเจ้าตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก รู้สึกถึงความกว้างใหญ่ไพศาลของประเทศนี้ โดยเฉพาะเมื่อต้องเดินทางจากรัฐหนึ่งไปยังอีกรัฐหนึ่ง เนื่องจาก ประเทศสหรัฐอเมริกาแบ่งพื้นที่การปกครองเป็นแบบ สหพันธรัฐ มีอิสระในการปกครองตนเอง การเดินทางข้ามรัฐจึงแตกต่างจากบ้านเราอยู่มาก ในการเดินทางไปศึกษาต่อที่ประเทศสหรัฐอเมริกาคราวนั้น ข้าพเจ้าได้มีโอกาสมาพักที่บ้านท่านทูตทหารในรัฐ Washington D.C. ก่อนที่พี่ชายจะขับรถพาข้าพเจ้าไป Mary Baldwin College ที่ Mary Baldwin College เป็นวิทยาลัยที่มีความคล้ายคลึงกันกับโรงเรียนวัฒนาอยู่มากตรงที่เป็น วิทยาลัยหญิงล้วน เป็น Presbyterian และเป็นโรงเรียนประจำ

วิทยาลัยแห่งนี้มีขนบธรรมเนียมประเพณีหลายอย่างที่ข้าพเจ้าประทับใจมาก ๆ เริ่มด้วยอาทิตย์แรกที่มาถึง เป็นอาทิตย์ของ 'Nut - Shell' มีเวลาปฏิบัติภารกิจในกิจกรรมนี้ 7 วันเต็ม เราทุกคนเป็นทั้ง Nut และในขณะเดียวกันก็เป็น Shell เรารู้ว่าเราเป็น Shell ให้ใคร แต่เราจะไม่รู้ว่าเราเป็น Nut ของใคร Shell มีหน้าที่สร้างสีสัน ความบันเทิง ความอบอุ่น และความสุขให้กับ Nut โดย Nut ไม่รู้ว่าใครเป็น Shell ของตัวเอง Shell บางคนจะเอาขนมมาวางไว้ที่เตียงนอนของ Nut มีการดื้อความหวาน ๆ ไว้ให้ Nut Shell จะเอาโยเกิร์ตมูสลี่ หรือ คอนเฟล็กซ์บางครั้งก็เป็นผลไม้มาใส่ไว้ในตู้เย็นและเขียนแผนที่บอก Nut ให้ตามไปดู

Shell บางคนใช้กระดาษทิชชูทำสัญลักษณ์ให้ Nut ตามทิชชูไปยังจุดหมาย และเมื่อถึงจุดหมาย Nut ก็จะได้รับดอกไม้กระเช้าเบ้อเริ่มที่ซ่อนไว้ในตู้เก็บของของวิทยาลัย Shell บางคนเขียนโปสเตอร์คำถาม และใส่โปสเตอร์คำถามสนุก ๆ ให้ Nut ตอบไปเรื่อย ๆ จนถึงจุดจบของคำถาม จะมีรางวัลที่หลาย ๆ คนชื่นชอบอย่างเช่น ตีตกหมีที่เรียกรอยยิ้มและเสียงหัวเราะให้กับทั้ง Nut และ Shell เป็นอย่างดี

ที่ Mary Baldwin College นักศึกษาทุกคนที่นั่นมีความคิดสร้างสรรค์ ในการเป็น Shell ข้าพเจ้าก็เป็น Shell ที่มีความคิดสร้างสรรค์ ข้าพเจ้ามักจะคิดอะไรสนุก ๆ มาให้กับ Nut ของข้าพเจ้าได้ตื่นเต้นอยู่เสมอ และข้าพเจ้าก็มี Shell ที่ดีเช่นกัน เมื่อครบกำหนด 7 วันทุกคนจะเฉลยว่าใครเป็น Shell ให้ Nut คนไหน

Nut - Shell เป็นประเพณีที่มีคุณค่าทางจิตใจสำหรับทุกคน นักศึกษาใหม่จะรู้สึกอบอุ่นและเป็นกันเองมากขึ้น ทุกคนได้รู้จักกันมากขึ้นในสัปดาห์ Nut - Shell นั่นเอง (ซึ่งปัจจุบันประเพณี Nut - Shell นี้ก็คือ ICE breaking กิจกรรมละลายพฤติกรรมนั่นเอง)

แอนชอบเขียนข้อความไว้ด้านหลังภาพเพื่อเก็บไว้เป็นที่ระลึก

ประเพณีสนุกสนานอีกประเพณีหนึ่งของ Mary Baldwin College ก็คือ "Apple Day" ทุกคนจะโบก รถบรรทุก รถเก๋ง หรือรถอะไรก็ตามที่สามารถโบกได้ ออกจากโรงเรียน ไปยังสถานที่ที่เราจะเล่น Apple Day ซึ่งอยู่นอกเมือง ในการเล่นเกมกิจกรรมนี้จะไม่มีการโรงเรียนออกไปส่ง พวกเขาต้องโบกรถออกไปกันเอง

เมื่อเรามาถึงสวนแอปเปิ้ลสถานที่เล่นเกม Apple Day ของพวกเรา นักศึกษาหลายคนต่างแยกย้ายไปเก็บแอปเปิ้ลบางคนคิดเกมสนุกสนานขึ้นมาเล่นเช่น เกมแตะแอปเปิ้ล โดยนำแอปเปิ้ลมาทอยไว้แล้วผู้เล่นก็จะแตะกินทิ้ง ๆ ที่แอปเปิ้ลยังทอยอยู่ และอีกหลายต่อหลายเกมเกี่ยวกับแอปเปิ้ลที่สนุกสนานไม่แพ้กันอย่างเช่น เกมคาบแอปเปิ้ลขึ้นจากน้ำ หรือเกมที่เอาแอปเปิ้ลใส่ซ้อนแล้ววิ่งแข่งกัน บางคนก็ทำแอปเปิ้ลชุบซ็อกโกแลตขายเอาเงินเข้าโรงเรียน ในวันที่ทุกคนจะสนุกสนานกันเต็มที่และอิมแปลไปด้วยแอปเปิ้ล เมื่อจบเกมที่ทั้งอิมและสนุกกันเรียบร้อยแล้วเราก็จะโบกรถกลับวิทยาลัยกัน

นี่คือคนที่คุณรัก... ขอด้วย
 C. KRIGADOMYING
 TAB SUGUSH HOUSE
 3446 CHESTNUT ST.
 PO BOX 410
 PHILA, PENNA. 19174
 USA

นี่คือคนที่รัก
 study อยู่ ที่นั่น
 ขอด้วย
 U of Pennsylvania, Phila, USA.
 Nov 21 '75

U of Penn.
 Nov. Wed 13 '75
 ขอด้วย
 ขอด้วย
 ขอด้วย

หากพูดถึงอาหารการกิน ของทางวิทยาลัย เรื่องนี้ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าประทับใจมาก เพราะอาหารการกินที่วิทยาลัยจัดให้นั้น เป็นการจัดอาหารที่ดีมีมาตรฐาน โดยเฉพาะวันอังคารซึ่งเราจะมีเมนูพิเศษ เป็นวันที่มีค่าสำหรับข้าพเจ้า เพราะเป็น Salad Day ! ข้าพเจ้าเป็นคนไม่รับประทานผัก ไม่ชอบผัก โดยเฉพาะผักที่มีสีเขียว ในวันสลัดเดียข้าพเจ้าไม่มีทางเลือกนอกจากต้องผูกมิตรกับผักสีเขียวเหล่านั้น วิธีการจัดสลัดของทางวิทยาลัยสามารถดึงดูดให้เราอยากกินได้ไม่ยาก เพราะการจัดเรียงอาหารทำได้น่าดูและน่ากิน โดยจะเริ่มจากผักสลัดชนิดต่าง ๆ 4-5 ชนิด หัวหอม มะเขือเทศ พริกหยวกยักษ์ นอกจากนี้ยังมีแฮม เบคอน ไส้กรอก ชีสชนิดต่างๆ ไข่ต้มลึบ มันฝรั่งใส่กับครีม

ที่สำคัญที่สุดคือ ข้าพเจ้าชอบ ครุตองซ์ (ขนมปังกรอบ) ของที่นี่มาก เพราะนอกจากรสชาติที่แสนอร่อยแล้วยังมีชิ้นที่ใหญ่ กรอบ คั่วเหลืองอร่อย รับประทานพร้อมกับเบคอนทอดกรอบ เคียงคู่กัน แถมด้วยน้ำสลัดที่มีให้เลือกถึง 5-6 ชนิด การจัดเรียงอาหารที่สวยงาม สมบูรณ์แบบนี้เองทำให้ข้าพเจ้านึกสนุกอยากชิมขึ้นมาจนได้ ข้าพเจ้าผสมทุกอย่างเข้าด้วยกัน จนทำให้เปลี่ยนจากคนไม่ชอบรับประทานผักสด เป็นคนรักการรับประทานผักสดขึ้นมาทันที

ที่นี่มีนักเรียนต่างชาติประมาณ 10-12 คน ซึ่งแน่นอนข้าพเจ้าเป็นหนึ่งในนั้น ข้าพเจ้ามีเพื่อนที่สนิทมาก ๆ เป็นคนแซกชื่อ Hasena เธอสูง สวย และเก่ง ในที่สุดเราก็จับคู่และย้ายห้องมานอนด้วยกัน

ข้าพเจ้าและ Hasena เราทั้งคู่ต่างตั้งใจเรียน แต่เราก็ยังมีเวลาขายของที่มาจากบ้านเมืองของเรา Hasena ขายของที่มาจากประเทศอินเดีย ข้าพเจ้าขายเสื้อผ้าที่มาจากเมืองไทย เราทำกันเป็นงานอดิเรก แต่ก็ขายดีจนหมดทุกครั้ง ข้าพเจ้าให้คุณแม่ส่งของจากเมืองไทยมาให้ขายอยู่เรื่อย ๆ เพราะสินค้าของเราขายดีจนมีเงินเก็บเป็นค่าขนมและซื้อของฝากกลับบ้านได้

ปลายปี Hasena กับข้าพเจ้าคุยกันว่าเราน่าจะไปเรียนต่อมหาวิทยาลัย ในคณะที่ดีที่สุดของอเมริกา คุณแม่ต้องการให้ข้าพเจ้าเรียนบริหารธุรกิจ ไม่ใช่เรียนด้านศิลปะอย่างที่เรียนอยู่ที่ Mary Baldwin College ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจสมัครไปที่ Wharton School University of Pennsylvania ซึ่งมีชื่อติดอันดับ 1 ใน 5 ของ Business School ของโลก ส่วน Hasena เลือกไปที่ Yale University และ Princeton University

ข้าพเจ้าส่งแฟ้มสะสมผลงานซึ่งเป็นงานศิลปะทั้งหมดของข้าพเจ้าไปที่ Wharton School พี่เซนขับรถพาข้าพเจ้าขึ้นไปสัมภาษณ์ที่ Wharton School ข้าพเจ้าตอบคำถามที่อาจารย์สัมภาษณ์ว่า “แม้ว่าเรามีความรักในงานวิจิตรศิลป์ แต่งานวิจิตรศิลป์นั้นเป็นจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ก็มีอยู่กับทุกวิชาที่เรียนอยู่แล้ว”

ปรากฏว่าข้าพเจ้าได้เป็น 1 ใน 200 คนที่ WHARTON SCHOOL รับ! เข้าเป็นนักศึกษา ซึ่งเป็นอีกหนึ่งเรื่องตื่นเต้นที่สุดในชีวิตของข้าพเจ้า

ในปีต่อมาข้าพเจ้าจึงย้ายมาเรียนที่ Wharton School University of Pennsylvania ที่นั่นข้าพเจ้าต้องเริ่มต้นใหม่เพราะวิชาต่าง ๆ ไม่สามารถเทียบโอนมาได้ ข้าพเจ้าต้องเรียนแคลคูลัส บัญชี ไอที คอมพิวเตอร์ และคณิตศาสตร์ใหม่ทั้งหมด ทำให้บางครั้งในวันว่าง ๆ ข้าพเจ้าก็มักจะเดินผ่านไปดูห้องเรียนวาดเขียน ห้องประติมากรรม ในใจก็คิดอยากจะย้ายมาเรียนวิจิตรศิลป์เหมือนเดิม

ในแม่ที่รัก & เสดรพที่สุด
ลูกแอน

- 5 เดือนแรกในอเมริกา ที่ Mary Baldwin
College , Staunton , VA. 24401
ได้แม่: นอนที่อยู่ที่บ้านทุ่งพุทธาภร ทนพ
พ่อ & แม่อยู่ที่บ้านอเมริกา.
Feb. 16, 1975

ระหว่างที่ข้าพเจ้าอยู่ที่ University of Pennsylvania ทุกคนเรียก ข้าพเจ้าว่า Queenie แทนคำว่า Ann เพราะผู้หญิงหลายคนชื่อ แอน เขาเรียกแอนว่า Ann Keng เพื่อน ๆ จึงเปลี่ยนชื่อให้ข้าพเจ้าเป็น Queenie

ข้าพเจ้าเป็นคนที่มีความโดดเด่นเป็นที่จับตามองทำให้มีหนุ่ม ๆ ที่นี้แอบสนใจอยู่สองสามคน แต่ข้าพเจ้าไม่สนใจหนุ่ม ๆ เหล่านั้นเลย แต่ไปให้ความสนใจกับหนุ่มที่ไม่สนใจในตัวข้าพเจ้าสักเท่าไร เขาเป็นนักเรียนทุน และกำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาโท

เรื่องดำเนินมาถึงจุดที่เราสองคนคบหากัน ข้าพเจ้าเขียนจดหมายเล่าให้คุณแม่ฟังทุกเรื่อง คุณแม่ตกใจมากถึงแม้จะรู้ประวัติของเขาว่าครอบครัวของเขาดีเยี่ยม แต่คุณแม่ก็ทราบดีว่าหากข้าพเจ้าคบหากับเขาคอนนี้ ข้าพเจ้าคงเรียนไม่จบและถ้าหากว่าข้าพเจ้ายังอยู่ที่อเมริกาต่อไป ข้าพเจ้าคงแต่งงานกับผู้ชายคนนี้เป็นแน่ คุณแม่จึงบังคับให้ข้าพเจ้ากลับเมืองไทย เพราะใจจริงแล้วคุณแม่อยากให้ข้าพเจ้าแต่งงานกับพี่รักษ์

พี่รักษ์ - พล.ต.ท.อมรรักษ์ ทูระนันท์ เปรียบเสมือนพี่ชายที่ข้าพเจ้ารักมาก ข้าพเจ้ารู้จักพี่รักษ์มาตั้งแต่อายุ 14 ส่วนพี่รักษ์อายุ 22 ครั้งแรกที่เราเจอกัน ข้าพเจ้าประทับใจในตัวพี่รักษ์มาก รู้สึกว่าพี่รักษ์เป็นพี่และเป็นผู้ที่จะปกป้องชีวิตของข้าพเจ้าได้ เมื่อคุณแม่และป้าบลซึ่งเป็นคุณแม่ของพี่รักษ์ (ศาสตราจารย์คุณหญิงอุบล ทูระนันท์ ป.ม. ท.จ.) สนับสนุนให้เราทั้งคู่แต่งงานกัน ข้าพเจ้าจึงตกลงใจแต่งงานกับพี่รักษ์ แม้ว่าในใจยังรำร่อยอยาก จะกลับไปเรียนต่อที่ University of Pennsylvania ก็ตาม

